

Sygn. akt VII W 688/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w L. w składzie:

Przewodniczący **SSR Justyna Krzysztofik - Skrzydłowska**

Protokolant Karolina Birulo

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniu 20.11.2014r.

sprawy **R. B.**

urodz. (...) w L.

syna H. i H. zd. O.

obwinionego o to, że:

w dniu 22 lipca 2014 roku o godzinie 11:10 w L. przy ulicy (...) będąc po spożyciu alkoholu leżał na chodniku, czym dopuścił się nieobyczajnego wybryku,

tj. o czyn z art. 140 kw

I. obwinionego R. B. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego wykroczenie z art. 140 kw i za to na podstawie art. 140 kw wymierza mu karę 15 (piętnastu) dni aresztu;

II. na podstawie art. 624§1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania i nie wymierza opłaty.

Sygn. akt VII W 688/14

UZASADNIENIE

SĄD REJONOWY USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

W dniu 22 lipca 2014r. R. B. – mieszkaniec L. po spożyciu alkoholu, o godzinie 11.10 leżał na chodniku przy ul. (...). Wymieniony zwrócił uwagę przechodzącej grupy zagranicznych turystów, którzy to zawiadomili patrol Straży Miejskiej. Przybyli strażnicy w osobach R. P. i J. K. obudzili R. B., po czym odwieźli do miejsca zamieszkania. Od wymienionego czuć było silną woń alkoholu, był w nieświeżym, brudnym ubraniu.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego R. B. – k. 6-8, zeznania świadka J. K.- k. 3, 34 verte, zeznania świadka R. P. - k. 11,34 verte-35 notatka urzędowa –k. 1)

R. B. ma obecnie 47 lat. Nie pracuje, utrzymuje się z zasiłku uzyskiwanego z opieki społecznej w kwocie około 200 zł miesięcznie. Jest kawalerem, ojcem pełnoletnich dzieci, nie posiada żadnych osób na utrzymaniu.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego R. B. –k. 6-7)

Wobec R. B. na przestrzeni 2013r. i 2014r. przed Sądem Rejonowym w Lubaniu VII Zamiejscowym Wydziałem Karnym z siedzibą w L. zapadło siedem wyroków za wykroczenia przeciwko obyczajności publicznej, porządkowi i spokojowi publicznemu oraz spożywanie alkoholu w miejscach objętych zakazem. Nadto zapadł jeden wyrok za wykroczenie przeciwko mieniu.

Z danych Krajowego Rejestru Karnego wynika poza tym, że obwiniony wyrokiem tego Sądu z dnia 18 stycznia 2014r. skazany został za przestępstwo z art. 244 k.k. oraz czyn z art. 178a § 2 k.k.

(dowód: dane o karalności-k. 31-32, odpisy wyroków –k. 17-25)

Na etapie czynności wyjaśniających R. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Prawidłowo wezwany na termin rozprawy nie stawiał się bez usprawiedliwienia, co skutkowało wydaniem wyroku zaocznego.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, choć nie obszerny, dał wystarczające podstawy do poczynienia prawidłowych ustaleń w zakresie winy i sprawstwa R. B..

Wprawdzie sam obwiniony nie kwestionując zdarzenia, jego przebiegu, ani okoliczności nie wskazał, ale opis w tym przedmiocie zawierają zeznania świadków J. K. i R. P.. Wymienieni świadkowie przedstawili własne spostrzeżenia i przebieg interwencji w sposób zborny, spontaniczny i wzajemnie ze sobą korespondujący. Nie doszukał się Sąd żadnych obiektywnych powodów, dla których wiary tymże świadków należałoby odmówić. Zeznania te wespół z treścią notatki urzędowej oraz danymi co uprzedniej karalności obwinionego stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy w sprawie.

Sąd uznał, że R. B. leżąc po spożyciu alkoholu na chodniku przy ulicy (...) w L. dopuścił się nieobyczajnego wybryku w rozumieniu art. 140 k.w.

Stopień społecznej szkodliwości wykroczenia jest znaczny. Obwiniony został spostrzeżony przez bliżej nieokreśloną liczbę przechodniów, jak wynika z relacji świadków takim zachowaniem, swoim stanem szerzył zgorzenie. Turyści, którzy zawiadomili Straż Miejską byli widkiem obwinionego zniesmaczeni.

Z okoliczność obciążającą wymiar kary Sąd przyjął dopuszczenie się przedmiotowego czynu na jednej z głównych ulic miasta oraz godzinę popełnienia czynu, kiedy to panuje ruch o istotnym natężeniu. Obwiniony takiego rodzaju wykroczeń dopuszcza się notorycznie.

Za łagodzącą okoliczność Sąd przyjął przyznanie się obwinionego do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Ilość wykroczeń popełnionych przez R. B. w ciągu ostatnich dwóch lat będących czynami społecznie uciążliwymi, nieefektywność kar uprzednio orzekanych a to w postaci grzywny, czy kary ograniczenia wolności, brak po stronie obwinionego poprawy zachowania pomimo poprzednich spraw sądowych decydowały o orzeczeniu w przedmiotowym postępowaniu kary izolacyjnej-15 dni aresztu.

Przy tak kształtujących się okolicznościach leżących po stronie obwinionego, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz dyrektywy wymiaru kary z art. 33 § 1 i 2 k.w. Sąd uznał, że kara w takim wymiarze jest sprawiedliwa i słuszna w odczuciu społecznym. Kary wolnościowe dla realizacji wychowawczych i ogółoprewencyjnych celów okazały się niewystarczające. Wykroczenie zarzucone obwinionemu jest zagrożone karą aresztu i tego rodzaju kara stanowi zasłużoną odpłatę za popełnienie przedmiotowego czynu.

R. B. prowadzi nieustabilizowany tryb życia, nie pracuje, często wchodzi w konflikt z prawem, poprzednie wyroki nie wpływają na jego osobę dyscyplinująco, wobec czego Sąd wyraża przeświadczenie, że kolejna kara wolnościowa nie przyniesie oczekiwanego od postępowania efektu wychowawczego i mobilizującego obwinionego do dbałości o poszanowanie zasad prawa w przyszłości.

Sankcja 15 dni aresztu stanowić będzie realną i zasłużoną dotkliwość dla obwinionego, a na taki cel ukierunkowana jest kara mająca stanowić sprawiedliwą odpłatę za naruszenie porządku prawnego.

Wobec trudnej sytuacji finansowej obwinionego Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania i nie wymierzył opłaty.